

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 1/00

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na verejnom zasadnutí dňa 11. mája 2000 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka, Juraja Babjaka a Eduarda Bárányu (sudcu spravodajcu) o návrhu generálneho prokurátora Slovenskej republiky na začatie konania o súlade všeobecne záväzného nariadenia mesta Trnava č. 104/1997 o podmienkach státia v zóne s dopravným obmedzením na území centrálnej mestskej zóny Trnava v znení zmien a doplnkov s čl. 2 ods. 3, čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 1, čl. 59 ods. 2, čl. 68 a čl. 71 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, § 4 ods. 3 písm. e) a g), § 6 ods. 1 a § 8 ods. 4 zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov, § 1 ods. 1 a § 2 ods. 1, 3 a 4 zákona Slovenskej národnej rady č. 544/1990 Zb. o miestnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a § 22 ods. 1, § 24 ods. 1 a 2 a § 116 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách takto

r o z h o d o l :

1. Všeobecne záväzné nariadenie mesta Trnava č. 104/1997 o podmienkach státia v zóne s dopravným obmedzením na území centrálnej mestskej zóny Trnava

v znení zmien a doplnkov nie je v súlade s čl. 2 ods. 3, čl. 13 ods. 1, čl. 59 ods. 2, čl. 71 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, s ustanoveniami § 6 ods. 1 druhej vety zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov, § 1 ods. 1, § 2 ods. 1, 3 a 4 zákona Slovenskej národnej rady č. 544/1990 Zb. o miestnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, § 22 ods. 1 a § 24 ods. 1 a 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách.

2. Vo zvyšnej časti návrhu nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky bol dňa 28. októbra 1999 doručený návrh generálneho prokurátora Slovenskej republiky na začatie konania podľa čl. 125 písm. c) Ústavy Slovenskej republiky na vyslovenie nesúladu všeobecne záväzného nariadenia mesta Trnava č. 104/1997 o podmienkach státia v zóne s dopravným obmedzením na území centrálnej mestskej zóny Trnava v znení zmien a doplnkov s čl. 2 ods. 3, čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 1, čl. 68 a čl. 71 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, s ustanovením § 4 ods. 3 písm. e) a g), § 6 ods. 1 a § 8 ods. 4 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov, ustanovením § 1 ods. 1 a § 2 ods. 1 a 3 a § 4 zákona č. 544/1990 Zb. o miestnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a ustanovením § 22 ods. 1, § 24 ods. 1 a 2 a § 116 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh generálneho prokurátora predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a prijal

ho na ďalšie konanie, lebo spĺňal všetky podmienky uvedené v zákone o ústavnom súde.

Generálny prokurátor v odôvodnení svojho návrhu uviedol dátumy schválenia novelizácií všeobecne záväzného nariadenia mesta Trnava č. 104/1997 o podmienkach státia v zóne s dopravným obmedzením na území centrálnej mestskej zóny Trnava v znení zmien a doplnkov (ďalej len „VZN o podmienkach státia). Tvrdí, že vydaním napadnutého nariadenia v platnom znení bola porušená Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a viaceré zákony a cituje alebo parafrázuje všetky ustanovenia ústavy a zákonov, ktoré podľa jeho mienky VZN o podmienkach státia porušuje.

Svoj návrh opiera o nasledovnú argumentáciu:

„Obec nemôže uplatňovať v neobmedzenej miere úpravu akýchkoľvek spoločenských vzťahov existujúcich v územnom obvode obce. Normotvorná pôsobnosť podľa čl. 68 ústavy sa orgánu územnej samosprávy udeľuje len na úpravu územnej samosprávy s poukazom na čl. 65 ods. 1 ústavy, ako aj podľa § 4 ods. 3 zákona o obecnom zriadení, pričom aj na uplatnenie tohto ustanovenia sa vzťahuje čl. 152 ods. 4 ústavy.

To znamená, že ústava nepriznáva obciam normotvornú právomoc v celom rozsahu vnútorných vecí, ktoré spravujú podľa § 4 ods. 3 zákona o obecnom zriadení. Obce pri správe všetkých svojich vnútorných vecí zabezpečujú uplatnenie zákonov a predpisov nižšej právnej sily vydaných štátnymi orgánmi. Normotvornú právomoc môžu teda uplatňovať len v tej časti správy svojich vnútorných vecí, ktorou realizujú územnú samosprávu podľa čl. 65 ústavy. Nad rámec čl. 65 ústavy môžu upraviť všeobecne záväzným nariadením aj ďalšie vzťahy, ak im zákonodarca udelí výslovné splnomocnenie na normotvornú činnosť.

Napadnuté nariadenie bolo vydané v rozpore s čl. 68 a čl. 71 ods. 2 ústavy, ustanovením § 6 ods. 1 zákona o obecnom zriadení a s ďalšími označenými zákonmi, pretože spoločenské vzťahy ním upravené nepatria do sféry samosprávy obce, pričom žiadny zákon ani iný všeobecne záväzný právny predpis nesplnomocnil obec vydať takéto nariadenie.

Ako vyplýva z ustanovenia § 130 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách, zákonodarca zmocnil ústredné orgány štátnej správy

vydať všeobecne záväzné právne predpisy za účelom vykonania niektorých ustanovení tohto zákona. Keďže obec nepojal do skupiny orgánov nadaných touto právomocou, jasne vyjadril vôľu zveriť premávku na pozemných komunikáciách do pôsobnosti štátnej správy.

Nariadenie je v rozpore i s čl. 2 ods. 3 a čl. 13 ods. 1 ústavy, pretože bez opory v zákone ukladá vodičom motorových vozidiel povinnosť platiť za parkovanie vo vymedzenej časti obce. Zavedením poplatku za parkovanie sa nariadenie dostáva do rozporu i s vyššie citovanými ustanoveniami zákona o miestnych poplatkoch, ako i s § 8 ods. 4 zákona o obecnom zriadení, pretože sa ním zavádza poplatok, ktorý prv nebol zakotvený v zákone ani jeho zavedenie osobitný právny predpis nepripúšťa. Uvedený poplatok nemožno ani subsumovať pod inštitút poplatku za zaujatie verejného priestranstva, pretože každý prípad parkovania – najmä bežné zastavenie a státie motorových vozidiel po dobu kratšiu ako deň – nespĺňa predpoklady obsiahnuté v zákonnej definícii zaujatia verejného priestranstva.

Poplatok za parkovanie nemožno legalizovať ani tvrdením, že tu ide o cenu služby poskytovanej obcou motoristickej verejnosti, pretože žiadna právna úprava neumožňuje obci, aby zveľadľovala svoj majetok zásahom do výkonu štátnej správy, ktorá jej nebola zverená.

Tým, že obec prostredníctvom napadnutého nariadenia fakticky zaviedla zákaz zastavenia či státia určitého druhu motorových vozidiel bez súčasného splnenia poplatkovej povinnosti, porušila aj ustanovenia § 22 ods. 1 a § 24 ods. 1 a 2 zákona o premávke na pozemných komunikáciách, pretože v rozpore s ustanovením § 22 ods. 1 citovaného zákona obmedzila možnosti zastavenia a státia len na spoplatnené zastavenie a státie a súčasne v rozpore s ustanovením § 24 ods. 1 a 2 tohto zákona rozšírila zákaz zastavenia a státia o zastavenie či státie bez splnenia poplatkovej povinnosti.

Vyššie uvedené pochybenia obce zakladajú súčasne i porušenie § 4 ods. 3 písm. e), g) a § 6 ods. 1 zákona o obecnom zriadení.“

Ako dôkazy uvádza VZN o podmienkach státia a normatívne právne akty, ktorým podľa jeho mienky odporuje.

Ústavný súd si vyžiadal stanovisko mesta Trnava k návrhu generálneho prokurátora, ktoré mu bolo doručené 22. februára 2000.

K jednotlivým dôvodom, o ktoré oprel generálny prokurátor svoj návrh mesto Trnava uviedlo:

„1. So stanoviskom, cit.: „Obec nemôže uplatňovať v neobmedzenej miere úpravu akýchkoľvek spoločenských vzťahov existujúcich v územnom obvode obce. Normotvorná pôsobnosť podľa čl. 68 ústavy sa orgánu územnej samosprávy udeľuje len na úpravu vecí územnej samosprávy s poukazom na čl. 65 ods. 1 ústavy, ako aj podľa § 4 ods. 3 zákona o obecnom zriadení, pričom aj na uplatnenie tohto ustanovenia sa vzťahuje čl. 152 ods. 4 ústavy.

To znamená, že ústava nepriznáva obciam normotvornú právomoc v celom rozsahu vnútorných vecí, ktoré spravujú podľa § 4 ods. 3 zákona o obecnom zriadení. Obce pri správe všetkých svojich vnútorných vecí zabezpečujú uplatnenie zákonov a predpisov nižšej právnej sily vydaných štátnymi orgánmi. Normotvornú právomoc môžu teda uplatňovať len v tej časti správy svojich vnútorných vecí, ktorou realizujú územnú samosprávu podľa čl. 65 ústavy. Nad rámec čl. 65 ústavy môžu upraviť všeobecne záväzným nariadením aj ďalšie vzťahy, ak im zákonodarca udelí výslovné splnomocnenie na normotvornú činnosť“,

súhlasíme. Pri vydávaní napadnutého VZN sme z citovaných ustanovení vychádzali a dôsledne sme sa riadili aj ďalšími zákonmi....“

2.,,Nie je pravdou, že napadnuté nariadenie bolo vydané v rozpore s čl. 68 a 71 ods. 2 Ústavy SR a ustanovením § 6 ods. 1 zákona o obecnom zriadení a s ďalšími zákonmi uvedenými v návrhu generálneho prokurátora SR.

Mesto Trnava sa práve naopak pri vydávaní VZN č. 104 v znení VZN č. 113 a VZN č. 122 dôsledne riadilo platným právnym stavom.

Vydaním VZN mesto nezasiahlo do právomoci ústredných orgánov štátnej správy vydať vykonávacie predpisy k zák. č. 315/1996 Z. z., stanovenej v § 130 zák. č. 315/1996 Z. z., keď nevydalo žiadny vykonávací predpis, ktorý by bol oprávnený vydať niektorý z uvádzaných orgánov štátnej správy.

VZN mesta Trnava informuje o možnostiach a podmienkach státia motorových vozidiel na miestnych komunikáciách vo vymedzenej zóne mesta Trnava.

Podľa § 116 zák. č. 315/1996 Z. z. „obce, na cestách, na ktorých vykonávajú štátnu správu podľa osobitného predpisu, určujú so súhlasom príslušného okresného dopravného inšpektorátu použitie dopravných značiek, dopravných zariadení a povoľujú vyhradené parkoviská“. (Osobitným predpisom je § 31 ods. 2 zák. č. 135/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, cit.: „Miestnu štátnu správu na pozemné komunikácie vykonávajú aj obce.“)

Podľa § 61 ods. 2 zákona č. 315/1996 Z. z. úpravu cestnej premávky je možné vykonať dopravnými značkami a dopravnými zariadeniami, pričom táto úprava je nadradená všeobecnej úprave. Ustanovenie § 62 ods. 1 určuje, že „dopravné značky a dopravné zariadenia sa smú používať len v takom rozsahu a takým spôsobom, ako to nevyhnutne vyžaduje bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky alebo iný dôležitý verejný záujem“; § 62 ods. 2 písm. a) stanovuje „použitie dopravných značiek a dopravných zariadení v jednotlivých prípadoch určí ten, koho na to určí tento zákon, a za podmienok v ňom stanovených“.

Úprava cestnej premávky v CMZ tak, ako o tom informuje v čl. 2, 3 a 5 VZN je realizovaná v súlade s príslušnými ustanoveniami zák. č. 315/1996 Z. z.:

- návrh úpravy cestnej premávky v CMZ vypracovala špecializovaná firma DIC, s. r. o., Bratislava a tento návrh odsúhlasilo OR PZ v Trnave, okresný dopravný inšpektorát, pod č. ORP-36-141/DI-97 dňa 7. 1. 1998,

- mesto Trnava ako príslušný cestný správny orgán podľa § 3 ods. 6 zákona č. 135/1961 Zb. a § 116 zák. č. 315/1996 Z. z. určilo v zmysle § 5 vyhl. č. 90/1997 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zák. č. 315/1996 Z. z., použitie trvalého dopravného značenia, ktoré predtým okresný dopravný inšpektorát odsúhlasil.

Táto úprava cestnej premávky je v súlade s ustanoveniami uvedeného zákona.

Mesto Trnava predmetným VZN nevydalo vykonávací predpis k zákonu č. 315/1996 Z. z., ale v súlade s právomocami, ktoré mu dáva zákon v § 116 upravilo predmetnú oblasť podľa miestnych podmienok.

Citované ustanovenia zákonov vyvracajú názor generálneho prokurátora SR, že zákon č. 315/1996 Z. z. tým, že nepojal obce do skupiny orgánov splnomocnených vydať vykonávacie predpisy k uvedenému zákonu, vyjadril vôľu zveriť premávku na

pozemných komunikáciách do pôsobnosti štátnej správy. Toto tvrdenie je v priamom rozpore s § 116 zákona č. 315/1996 Z. z.

3. Mesto Trnava v rámci svojich samosprávnych funkcií ako subjekt, ktorý podľa § 8 zák. č. 369/1990 Zb. má zveľaďovať a zhodnocovať vlastný majetok, navrhlo úpravu premávky na miestnych komunikáciách (dopravné značenie), ktoré v zmysle § 4 ods. 3 písm. e) spravuje (postavenie mesta Trnava ako vlastníka a správcu).

Navrhnutú úpravu – vymedzenie zóny s dopravným obmedzením – potom odsúhlasilo OR PZ v Trnave a na základe toho mesto Trnava, ale už v postavení cestného správneho orgánu, určilo použitie trvalého dopravného značenia.

V zóne s dopravným obmedzením sú parkoviská – vyznačené dopravnou značkou „D11 – parkovisko“, vyhradené parkoviská označené značkou „D12 – vyhradené parkovisko“ - parkovanie na nich nie je platené a spoplatnené, parkoviská označené značkou „D13 – platené parkovisko“.

V zóne je zároveň možné zastaviť a stáť, ak tým nie je porušené ustanovenie § 22 zák. č. 315/1996 Z. z., a nesmie sa zastaviť a stáť v rozpore s ustanovením § 24 zák. č. 315/1996 Z. z.

Povinnosť dodržiavať pravidlá cestnej premávky je daná zák. č. 315/1996 Z. z. v § 3, podľa ktorého „účastník cestnej premávky je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ...“ a tiež je povinný „dbať na dopravné značky a dopravné zariadenia“.

Napadnuté VZN popisuje systém organizácie dopravy, ktorý je upravený dopravným značením (ktoré bolo zrealizované v súlade so zákonom), a neukladá nad rámec zákona ďalšie povinnosti, takže nikoho nenúti, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

Mesto Trnava v zmysle povinností, ktoré mu určuje zákon o obecnom zriadení vykonáva správu a údržbu miestnych komunikácií. Vzhľadom na to, že prevádzkovanie odstavných plôch slúžiacich na umiestnenie najmenej piatich vozidiel patriacich iným osobám než majiteľovi alebo nájomcovi nehnuteľnosti je v zmysle § 4 ods. 2 zák. č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „živnostenský zákon“) živnosťou, má mesto Trnava na predmetnú

činnosť „prevádzkovanie parkovísk – parkovací systém mesta“ živnostenský list vydaný Okresným úradom v Trnave, odborom živnostenským a ochrany spotrebiteľa, č. Žo-97/12162, reg. č. 2732/97 zo dňa 1. 12. 1997. Parkovacia služba spadá pod priamu riadiacu pôsobnosť primátora mesta.

V rámci tejto živnosti sú poskytované nasledovné služby:

- poskytovanie voľných parkovacích miest umožnené zvýšením obratovosti vozidiel,
- navádzanie na parkoviská,
- zriadenie a údržba zvislého dopravného značenia,
- zriadenie a údržba vodorovného dopravného značenia,
- čistenie parkovísk,
- odpratávanie snehu z parkovísk,
- poskytovanie dopravných zariadení (napríklad sklopné stĺpiky).

Poplatky, ktoré mesto v súvislosti s uvedenou činnosťou vyberá, nie sú miestnymi poplatkami ani verejnými dávkami. V tomto prípade ide o cenu za poskytované služby, za ktorú mesto ako každý iný podnikateľ predáva svoje služby.

V centrálnej mestskej zóne v Trnave je v súčasnosti cca 2000 parkovacích miest, z toho v správe mesta asi 1500. Potreba parkovacích miest je okolo 4800 parkovacích miest. Charakter zóny, ktorá je zároveň mestskou pamiatkovou rezerváciou, neumožňuje naplniť tieto potreby. Preto mesto začalo regulovať statickú dopravu za účelom zvýšenia obratovosti parkovacích miest, aby aspoň čiastočne zabezpečilo parkovacie nároky v historickej časti mesta. Regulácia statickej dopravy je vykonávaná formou spoplatnenia najviac exponovaných parkovísk. Tento parkovací systém je doplnený o záchytné parkoviská po obvode zóny s počtom asi 400 parkovacích miest, ktoré nie sú spoplatnené, a dostupnosť do stredu zóny je max. 5 minút. Podotýkame, že vyznačením parkovacích miest v centrálnej mestskej zóne neboli účastníci cestnej premávky obmedzení, pretože aj komunikácie, kde bol vyznačený parkovací pruh či pás, sú verejne prístupné a môžu ich používať v súlade s úpravami, vykonávanými v zmysle § 61 zák. č. 315/1996 Z. z. práve za účelom zlepšenia organizácie dopravy vo vymedzenej časti zóny.

Okrem toho na rozdiel od štátnych orgánov, ktoré podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR „môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorým

ustanoví zákon“, môže mesto Trnava ako každá iná právnická alebo fyzická osoba v súlade s čl. 2 ods. 3 Ústavy SR konať, čo nie je zákonom zakázané, a nemožno ho nútiť, aby konalo niečo, čo zákon neukladá.“

Ako dôkazy uvádza mesto Trnava VZN o podmienkach státia, tie isté a ďalšie normatívne právne akty ako generálny prokurátor, dokumentáciu súvisiacu s výkonom VZN o podmienkach státia a uznesenie vlády SSR z 11. 9. 1987 číslo 194 o vyhlásení mestských pamiatkových rezervácií v Trenčíne, Trnave a Žiline.

Ústavný súd si dňa 14. 2. 2000 vyžiadal stanovisko Ministerstva kultúry Slovenskej republiky ako ústredného orgánu štátnej správy pre oblasť kultúry, aby z hľadiska súčasnej právnej úpravy, ale aj jej vývoja posúdilo rozsah historickej časti mesta Trnava a zaujalo stanovisko, či časť mesta vymedzená ulicami Hlboká, Rybníková, Hospodárska a Kollárova je súčasťou historickej časti mesta Trnava. Vyjadrenie Ministerstva kultúry Slovenskej republiky bolo ústavnému súdu doručené 28. 2. 2000. Okrem iného v ňom uvádza:

„K obsahu pojmu slovného spojenia „historická časť mesta“.

Zákonodarca v platnom zákone SNR č. 544/1990 Zb. o miestnych poplatkoch ani v ostatných všeobecne záväzných právnych predpisoch tvoriacich platný právny poriadok Slovenskej republiky nevymedzil obsah pojmu slovného spojenia, ktoré znie: “historická časť mesta“.

Platný zákon SNR č. 27/1987 Zb. o štátnej pamiatkovej starostlivosti slovné spojenie „historická časť mesta“ nepoužíva, zaviedol však právnické názvoslovie, v rámci ktorého vymedzuje obsah slovného spojenia „pamiatková rezervácia“, „pamiatková zóna“ a „ochranné pásmo“.

Ku konkrétnej veci zastávame stanovisko, že v meste Trnava ulice Hlboká, Rybníková, Hospodárska a Kollárova sú súčasťou „historickej časti mesta“, pretože tvoria (vymedzujú) hranice ochranného pásma mestskej pamiatkovej rezervácie.“

II.

Mesto Trnava trvalo na ústnom pojednávaní. Preto predseda senátu určil ústne pojednávanie na 11. máj 2000.

Na ústnom pojednávaní predložili svoje splnomocnenia na zastupovanie pred ústavným súdom JUDr. Štefan Beneč, námestník krajského prokurátora v Košiciach a právny zástupca mesta Trnava JUDr. Jozef Vozár, komerčný právnik.

Zástupca navrhovateľa v plnom rozsahu zotrval na návrhu generálneho prokurátora a rozšíril ho o návrh na vyslovenie nesúladu VZN o podmienkach státia s čl. 59 ods. 2 ústavy, podľa ktorého dane a poplatky možno ukladať zákonom alebo na základe zákona. Rozšírenie návrhu zdôvodnil nasledovne: „Zákon Slovenskej národnej rady č. 544/1990 Zb. o miestnych poplatkoch v znení neskorších predpisov taxatívne v § 1 vymedzuje, aké poplatky je možné vyberať, pričom treba povedať, že ako to vyplýva z vyjadrenia odporcu, konal v tejto veci ako orgán štátnej správy a ako orgán štátnej správy vydal toto všeobecne záväzné nariadenie. Všeobecne záväzné nariadenie, ktoré je vydávané obcou ako orgánom štátnej správy, musí byť vydané len na základe splnomocnenia zákona a v jeho medziach a nesmie odporovať ani iným právnym predpisom, a keďže v tomto všeobecne záväznom nariadení sa v podstate stanovuje poplatok ako cena za služby, ako to vyplýva z vyjadrenia odporcu, mám zato, že i z týchto dôvodov sa všeobecne záväzné nariadenie prieči ústave, a to článku 59.“

Senát ústavného súdu po prerušení ústneho pojednávania uznesením pripustil rozšírenie návrhu.

Sudca spravodajca položil zástupcovi navrhovateľa nasledovnú otázku: „Prečo je podľa mienky generálneho prokurátora VZN o podmienkach státia aj v rozpore s čl. 68 ústavy, keď správa a údržba miestnych komunikácií patrí medzi veci územnej samosprávy?“, na ktorú tento uviedol: „Z vyjadrenia odporcu vyplýva, že všeobecne záväzné nariadenie vydal ako orgán štátnej správy, a to na základe § 116 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách. Uviedol som už, čím je viazaná obec ako orgán štátnej správy pri vydávaní VZN“.

Zástupca odporcu doložil do spisu územný plán sídelného útvaru mesta Trnava a plán centrálnej mestskej zóny Trnava s farebne vyznačenými spoplatňovanými a nespoplatňovanými parkoviskami, ako aj svoje stanovisko k ústavnosti a zákonnosti všeobecne záväzného nariadenia mesta Trnava č. 104/1997 v znení neskorších všeobecne záväzných nariadení, v ktorom zhrnul doterajší postup orgánov prokuratúry voči VZN o podmienkach státia a na podporu svojho stanoviska uviedol:

„a) 1. Čl. 2 ods. 3 ústavy, ktorý ustanovuje, že každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá, nie je VZN o podmienkach státia porušený.

Generálny prokurátor vo vzťahu k uvedenému článku neuvádza nijaké argumenty, ktoré by preukazovali porušenie čl. 2 ods. 3 ústavy. Samostatnosť právomoci a kompetencie orgánov miestnej samosprávy v súlade s čl. 2 ods. 3 ústavy je určená jednak čl. 67 a čl. 68 ústavy a jednak § 4 ods. 1 a § 4 ods. 3 zákona č. 369/1990 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o obecnom zriadení“).

2. Zákon o obecnom zriadení v súlade s čl. 67 ústavy zakotvuje zásadu subsidiarity tým spôsobom, že:

- v § 4 ods. 1 zakotvuje generálnu klauzulu samostatného, štátnu správu neobmedzeného rozhodovania obce v súlade s čl. 67 ústavy, ktorá sa vzťahuje na všetky veci spojené so správou obce, ako aj na veci jej majetku,
- v § 4 ods. 3 zakotvuje demonštratívnu klauzulou samostatné rozhodovanie obce v súlade s čl. 67 ústavy, ktorá sa vzťahuje na demonštratívne uvedenú vecnú pôsobnosť.

V § 4 ods. 1 zákona o obecnom zriadení vyjadrená generálna zásada subsidiarity a v § 4 ods. 3 demonštratívna zásada subsidiarity znamená, že orgány miestnej samosprávy majú plné právo konať vo všetkých veciach, ktoré nie sú vyňaté z ich pôsobnosti a zverené štátu alebo nie sú v pôsobnosti inej právnickej osoby alebo fyzickej osoby; zásada subsidiarity vyjadrená v zákone o obecnom zriadení tiež znamená, že vo veciach, v ktorých môže konať obec (menšie spoločenstvo), musí väčšie spoločenstvo, ktorým je štát, ponechať obci, mestu takúto pôsobnosť a ústavou či zákonom ju nevylučovať (SUTOR, 41). Zásadu subsidiarity zakotvuje v čl. 4 ods. 2 aj Európska charta miestnej samosprávy, s ktorou vyslovila súhlas aj Národná rada SR

v októbri 1999, avšak tento dokument nebol doteraz vyhlásený v zbierke zákonov vo forme oznámenia.

3. Generálna klauzula, ako aj demonštratívna klauzula subsidiarity, ktorú zakotvuje čl. 67 v spojení s čl. 68 ústavy, predstavujú jednoznačný argument v prospech ústavnosti a zákonnosti VZN o podmienkach státia, pretože toto nariadenie tak so zreteľom na uvedené články ústavy, ako aj na uvedené ustanovenia zákona o obecnom zriadení je v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy. Tým, že mestské zastupiteľstvo vydalo VZN o podmienkach státia, realizovalo v potrebnom rozsahu svojej ústavnej a zákonnej pôsobnosti rozsah čl. 67 a čl. 68 v spojení s čl. 2 ods. 3 ústavy a § 4 ods. 1 a 3 zákona o obecnom zriadení. VZN o podmienkach státia svojím obsahom a účelom jednoznačne vychádza z čl. 67 a čl. 68 ústavy, ako aj § 4 ods. 1 a § 4 ods. 3 zákona o obecnom zriadení.

b) Generálny prokurátor nijakými argumentmi nepodporuje tvrdenie, že VZN o podmienkach státia nie je v súlade s čl. 12 ods. 1 ústavy, ktorý ustanovuje, že ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti a právach, že základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

c) 1. Generálny prokurátor nijakými argumentmi nepodporuje tvrdenie, že všeobecne záväzné nariadenie č. 104 porušuje zásadu vyslovenú v čl. 13 ods. 1 ústavy, ktorý ustanovuje, že povinnosti možno ukladať len na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

2. Vo VZN o podmienkach státia nie sú stanovené obyvateľom či návštevníkom mesta Trnava nijaké nové právne povinnosti okrem povinností, ktoré ustanovuje zákon č. 315/1996 Z. z. v § 22 a nasl. Nariadenie č. 104 v súlade s rozhodnutím ústavného súdu č. 3/1996 Z. z. ukladá síce nariadením osobám povinnosť, ale len pri zachovaní ich základných práv a slobôd a za podmienok ustanovených ústavou a zákonom vrátane zákona č. 544/1990 Zb. o miestnych poplatkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o miestnych poplatkoch“). Týmto nariadením č. 104 sa nezasahuje do správania jednotlivca nad nevyhnutnú mieru a príliš neprimerane sa neriadi ich súkromný život. Určuje sa len státie, čiže parkovanie na miestnych komunikáciách, ktoré sú v súlade s § 3 ods. 3 cestného zákona vo vlastníctve obce, mesta, a mesto vykonáva v súlade s cit. ustanovením

správu vo veciach miestnych komunikácií a účelových komunikácií (§ 3 ods. 6 cestného zákona).

3. VZN o podmienkach státia určuje poplatky za státie, za parkovanie, a to v súlade s čl. 59 ods. 2 ústavy, ktorý ustanovuje, že dane a poplatky možno ukladať zákonom alebo na základe zákona. Týmto zákonom je zákon o miestnych poplatkoch. Tento zákon umožňuje, aby obec vyberala podľa § 1 písm. ch) nielen poplatok za vjazd motorových vozidiel do historických častí miest, ale podľa § 1 písm. a) tohto zákona aj poplatok za osobitné užívanie verejného priestranstva. Zákonodarca vymedzuje pojem osobitného užívania verejného priestranstva v § 2 ods. 1 zákona o miestnych poplatkoch demonštratívnym výpočtom osobitných foriem užívania verejného priestranstva. Treba zdôrazniť, že ide o demonštratívny a nie taxatívny výpočet foriem osobitného užívania verejného priestranstva. Vo výpočte je uvedené aj trvalé parkovanie vozidla mimo stráženého parkoviska. Z toho GP pomocou argumentum a contrario vylučuje možnosť vyberať poplatky za parkovanie podľa VZN o podmienkach státia. Lenže argumentum a contrario nie je možné uplatniť na demonštratívne určené pravidlo, ale tento argument je možné uplatniť len na taxatívne určené pravidlo. VZN o podmienkach státia upravujúce parkovanie je potrebné subsumovať pod také osobitné užívanie verejného priestranstva podľa § 2 ods. 1 zákona o miestnych poplatkoch, ktorým sa rozumie „umiestnenie zariadenia slúžiaceho na poskytovanie služieb“. Mesto poskytuje podľa VZN o podmienkach státia obyvateľom mesta Trnava a návštevníkom mesta v súlade s citovaným ustanovením zákona parkovacie služby. Zariadením v zmysle zákona je verejné (neverejné) parkovisko či parkovacie miesto, ktorého súčasťou sú technické zariadenia na predaj parkovacích lístkov a kariet, ako aj organizačné a technické zabezpečenie parkovania.

d) Generálny prokurátor namieta porušenie čl. 68 i čl. 71 ústavy, avšak bez potrebných argumentov.“

Vo svojom ústnom vystúpení právny zástupca mesta Trnava vyhlásil, že trvá na doterajších stanoviskách, ktoré čiastočne zopakoval a nad ich rámec uviedol, že mesto Trnava všeobecným záväzným nariadením o podmienkach státia nezasiahlo do

základných práv a slobôd iných subjektov a upravilo ním iba využívanie vlastného majetku, čím sa líši od všeobecne záväzných nariadení, ktorých súladom s právnymi predpismi vyššej právnej sily sa v minulosti zaoberal ústavný súd.

Primátor mesta Trnava vo svojom vystúpení na ústnom pojednávaní okrem iného uviedol nad rámec doterajších vyjadrení: „Oblasť dopravného značenia nie je predmetom všeobecne záväzného nariadenia, ale je osobitným rozhodnutím, ktoré nám zákon umožňuje, čo je priložené v dokladoch, kde sme určili na základe konzultácie s dopravným inšpektorátom dopravné značenie, aj sme ho vykonali. Toto dopravné značenie ako výkon štátnej správy nie je predmetom všeobecne záväzného nariadenia.“

Zástupcom mesta Trnava položili otázky:

- predseda senátu Dr. Dobrík:

„1. Domnievate sa, že vo veciach upravených citovaným VZN ide o výkon prenesenej štátnej správy na základe zákona, ktorý ste citovali?“

„2. Aká je príčinná súvislosť medzi Vami poskytovanými službami (dopravné značenie) a vyberaným poplatkom?“

„3. Ide o poplatok za dopravné značenie?“

- sudca spravodajca Dr. Bárány:

„1. Pokladáte platby podľa všeobecne záväzného nariadenia o podmienkach státia za ceny za poskytované služby v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 18/1995 Z. z. o cenách alebo majú podľa Vašej mienky iný právny základ?“

„2. Pokladáte zriadenie a údržbu zvislého a vodorovného dopravného značenia za služby poskytované v rámci živnosti alebo za účasť správy a údržby miestnych komunikácií?“

Právny zástupca mesta Trnava v odpovediach vysvetlil dôvody prijatia VZN o podmienkach státia a uviedol, že mesto Trnava tu vystupuje v trojitej funkcii, a preto sa možno niekedy splietajú jeho právomoci. Vystupuje ako orgán štátnej správy, ako orgán územnej samosprávy a subjekt, ktorý vykonáva podnikateľskú činnosť. Ako orgán štátnej správy vystupuje len v jednom prípade, a to pri určení používania

trvalých dopravných značiek. K tejto otázke povedal: „Dovolím si podotknúť, že to nebolo uskutočnené formou všeobecne záväzného nariadenia, ale bolo to vlastne určené formou rozhodnutia primátora pána Bošňáka. Ďalej si treba uvedomiť, že mesto vo všeobecne záväznom nariadení len informuje o možnostiach a podmienkach státia, a keď hovoríme teda o parkovaní a spôsobe spoplatnenia, ide vlastne o podnikateľskú činnosť mesta, na ktorú bol vydaný živnostenský list. Podnikanie sa vždy uskutočňuje za dosiahnutím zisku, aspoň takto to definuje Obchodný zákonník v § 2, a jednoducho túto cenu za službu možno teda chápať v zmysle zákona 18/1996 Z. z., teda zákona o cenách, nie ako poplatok. Berieme to ako podnikateľskú činnosť a služby, ktoré sú poskytované za túto podnikateľskú činnosť, sú vlastne vymenované aj v našom stanovisku. Z tohto pohľadu je daná odpoveď aj na čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, kde sa hovorí, že dane a poplatky možno ukladať zákonom alebo na základe zákona. Ak vychádzame teda z trojitej funkcie mesta, orgánu štátnej správy, orgánu územnej samosprávy a mesta ako podnikateľa, tak v tomto prípade nemožno hovoriť o daniach a poplatkoch, ale jednoducho o odmenu za službu.“

Primátor mesta Trnava okrem iného uviedol: „Mesto ako správny orgán môže rozhodnúť o využití svojho majetku, napríklad na pešiu zónu, kde obmedzujeme dopravu a myslíme si, že mesto má právo na svojom majetku povedať, že časť komunikácie je určená na parkovanie a časť na prejazd vozidiel, tým pádom dávame k dispozícii a neobmedzujeme toho vodiča, aby mohol prechádzať mestom, a myslím si, že ak na jednej strane máme právo úplne vylúčiť dopravu na svojom majetku, tak máme podľa mňa aj právo, aby sme určili parkovacie miesta za presne stanovených podmienok v súlade so zákonom.“

III.

Pri svojom rozhodovaní vychádzal ústavný súd z nasledovaných úvah:

VZN o podmienkach státia reguluje otázky výkonu samosprávnych funkcií prenesenej štátnej správy, ale aj podnikateľské aktivity mesta Trnava. Preto treba skúmať jeho súlad s ustanoveniami ústavy a zákonov, ktoré upravujú všetky tri spomínané sféry.

Správa miestnych komunikácií patrí podľa § 4 ods. 3 písm. e) zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o obecnom zriadení“) medzi veci územnej samosprávy podľa čl. 68 ústavy, a teda obec môže vo veciach miestnych komunikácií vydávať všeobecne záväzné nariadenia bez ďalšieho zákonného zmocnenia, ale musí pri ich vydávaní rešpektovať právne normy vyššej právnej sily. Obec teda môže v rámci platného práva upravovať používanie miestnych komunikácií všeobecne záväzným nariadením, a preto všeobecne záväzné nariadenie mesta Trnava nie je v rozpore s čl. 68 ústavy.

Pre konanie o súlade VZN o podmienkach státia s ústavou a zákonmi nie je nevyhnutné skúmať presné hranice samosprávnych oprávnení obce pri správe miestnych komunikácií a štátnej správy vykonávanej obcami v tejto oblasti. Určovanie použitia dopravných zariadení zvislého a vodorovného dopravného značenia a povoľovanie vyhradených parkovísk na miestnych komunikáciách však podľa § 116 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách (ďalej len „dopravného zákona“) patrí do oblasti prenesenej štátnej správy vykonávanej obcami. Mesto Trnava vo svojom stanovisku správne uvádza, že vydaním VZN o podmienkach státia nezasiahlo do právomocí ústredných orgánov štátnej správy vydať vykonávacie predpisy k dopravnému zákonu. VZN o podmienkach státia svojím obsahom zasahuje do oblasti výkonu prenesenej štátnej správy obcou (určovanie použitia dopravných značiek, povoľovanie vyhradených parkovísk), k jeho vydaniu mestu Trnava však chýba výslovné zákonné zmocnenie. Zverenie určitej časti štátnej správy zákonom obci ešte samo osebe nezakladá právomoc obce vydávať v tejto oblasti štátnej správy všeobecne záväzné nariadenia. K tomu je potrebné výslovné zákonné zmocnenie na vydávanie všeobecne záväzných nariadení v danej oblasti štátnej správy. Obce môžu určovať použitie dopravných značiek a povoľovať vyhradené parkoviská, ale nemôžu tieto otázky regulovať všeobecne záväznými nariadeniami, lebo im k tomu chýba zákonné zmocnenie. Preto VZN o podmienkach státia v zóne s dopravným obmedzením na území centrálnej mestskej zóny Trnava je v rozpore s čl. 71 ods. 2 ústavy.

Neexistuje zákonný základ pre stanovenie platby, ktorá nie je sankciou, za zastavenie a státie motorových vozidiel na miestnych komunikáciách, okrem § 1 písm. a) a ch), § 2 a § 10 zákona Slovenskej národnej rady č. 544/1990 Zb. o miestnych poplatkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o miestnych poplatkoch“). Tieto ustanovenia zákona o miestnych poplatkoch upravujú poplatky za užívanie verejného priestranstva a za vjazd motorových vozidiel do historických častí miest. Správa obecných komunikácií zverená obci podľa § 4 ods. 3 písm. e) zákona o obecnom zriadení nezahŕňa právo vyberať poplatky alebo ináč nazvané platby za používanie obecných komunikácií bez výslovného zákonného zmocnenia.

Podmienky zastavenia a státia motorových vozidiel na pozemných komunikáciách vrátane miestnych komunikácií upravujú § 22 ods. 1, § 24 ods. 1 a 2 dopravného zákona a nie je možné k nim podzákonným normatívnym právnym aktom bez splnomocnenia v zákone pridávať ďalšie podmienky, čiže ďalšie obmedzenia a povinnosti.

VZN o podmienkach státia ukladá bez zákonného základu povinnosť platiť za zastavenie a státie v určenej časti mesta Trnava, a tým je v rozpore s čl. 2 ods. 3 a čl. 13 ods. 1 ústavy. Na tento prípad sa vzťahuje právny názor, ktorý vyslovil ústavný súd v náleze II. ÚS 60/97: „Právnu povinnosť možno uložiť iba zákonom alebo na základe zákona a v jeho medziach. Toto platí predovšetkým pri výkonnej moci, ale aj pre obce, pokiaľ rozhodujú vo veciach samosprávy všeobecne záväzným nariadením“.

Tým, že všeobecne záväzné nariadenie o podmienkach státia v zóne s dopravným obmedzením na území centrálnej mestskej zóny Trnavy odporuje čl. 2 ods. 3, čl. 13 ods. 1 a čl. 71 ods. 2 ústavy, odporuje aj § 6 ods. 1 vete druhej zákona o obecnom zriadení, podľa ktorej všeobecne záväzné nariadenie nesmie odporovať ústave ani zákonu.

Za používanie majetku obce možno podľa § 8 ods. 4 zákona o samospráve obcí vyberať miestne poplatky a verejné dávky, iba ak to stanoví osobitný predpis. Všeobecne záväzné nariadenie je takýmto osobitným predpisom, a preto nie je VZN o podmienkach státia stanovujúce povinnosť platiť poplatky za používanie miestnych komunikácií v rozpore s § 8 ods. 4 zákona o obecnom zriadení, a to bez ohľadu na jeho prípadný nesúlad s inými právnymi normami.

Obec môže zaviesť iba tie miestne poplatky, ktoré sú výslovne uvedené v zákone o miestnych poplatkoch. Pri ich zavádzaní musí vo všeobecne záväznom nariadení uviesť zákonom o miestnych poplatkoch stanovený názov miestneho poplatku, dôsledne rešpektovať zákonné rámce vrátane stanovenia výšky poplatku.

VZN o podmienkach státia zavádza poplatky, ktoré nie sú svojimi názvami známe zákonu o miestnych poplatkoch a nepatria ani do jeho systému. Predmetom spoplatnenia zodpovedajú iba čiastočne poplatkom za užívanie verejného priestranstva a za vjazd motorovým vozidlom do historickej časti miest (§ 1 písm. a) a ch) zákona o miestnych poplatkoch). Ich sadzby sú prinajmenej v prípade státia vozidiel na verejných parkoviskách s neorganizovanou prevádzkou (čl. 3 VZN o podmienkach státia) vyššie ako zákonom stanovený limit pre najpodobnejší legálny poplatok, ktorým je poplatok za vjazd motorovým vozidlom do historických častí miest. Preto je VZN o podmienkach státia v rozpore s čl. 59 ods. 2 ústavy a s § 1 ods. 1 a § 2 ods. 1, 3 a 4 zákona o miestnych poplatkoch.

Ako už bolo uvedené, taxatívny výpočet podmienok zastavenia a státia na verejných komunikáciách obsahujú § 22 ods. 1, § 24 ods. 1 a 2 dopravného zákona. Stanovenie ďalších podmienok zastavenia a státia normatívnym právnym aktom je preto v rozpore s § 22 ods. 1 a § 24 ods. 1 a 2 dopravného zákona, s ktorými je preto v rozpore i VZN o podmienkach státia, okrem úpravy vyhradených parkovacích miest v čl. 4.

Obec je oprávnená podľa § 116 dopravného zákona povoľovať na miestnych komunikáciách vyhradené parkoviská, a teda i jednotlivé parkovacie miesta, lebo oprávnenie povoľovať vyhradené parkovacie miesta je menšie ako oprávnenie povoľovať vyhradené parkoviská. Preto oprávnenie povoľovať vyhradené parkoviská zahŕňa i oprávnenie povoľovať vyhradené parkovacie miesta.

Vydaním VZN o podmienkach státia mesto Trnava konalo v rámci § 116 dopravného zákona, ktorý však nezakladá právomoc obce vydávať v rozsahu štátnej správy, ktorú prenáša na obec, všeobecne záväzné nariadenia. VZN o podmienkach státia teda je v súlade s § 116 dopravného zákona.

Mesto Trnava správne uvádza, že vydaním VZN o podmienkach státia nezasiaholo do právomocí ústredných orgánov štátnej správy vydať vykonávacie

predpisy k dopravnému zákonu, ale VZN o podmienkach státia svojim obsahom odporuje viacerým ustanoveniam ústavy a zákonov.

Podľa stanoviska mesta Trnava VZN o podmienkach státia „informuje o možnostiach a podmienkach státia motorových vozidiel na miestnych komunikáciách vo vymedzenej zóne mesta Trnava“.

Všeobecne záväzné nariadenie ako normatívny právny akt obsahuje právne normy, čiže záväzné pravidlá správania ukladajúce povinnosti a priznávajúce práva. Preto k nemu nemožno pristupovať iba ako k informačnému, ale hlavne ako k normatívnemu dokumentu.

Argumentácia mesta Trnava, podľa ktorej „Napadnuté VZN popisuje systém organizácie dopravy, ktorý je upravený dopravným značením (ktoré bolo zrealizované v súlade so zákonom), a neukladá nad rámec zákona ďalšie povinnosti, takže nikoho nenúti, aby konal niečo, čo zákon neukladá“, neobstojí, lebo VZN o podmienkach státia ukladá povinnosť platiť za zastavenie a státie motorového vozidla na určených miestach bez zákonného základu. Z oprávnenia obce určovať použitie dopravných značiek vrátane značky D 13 – platené parkovisko nemožno vyvodiť oprávnenie obce vyberať za zastavenie na miestnych komunikáciách akokoľvek nazvané platby bez zákonného zmocnenia alebo poskytnutia protihodnoty, ktorá netvorí súčasť správy a údržby miestnych komunikácií.

Argumentácia mesta Trnava, podľa ktorej obce na miestnych komunikáciách podľa § 116 dopravného zákona určujú použitie dopravných značiek a povoľujú vyhradené parkoviská, nedokazuje, že sú tieto otázky oprávnené regulovať všeobecne záväzným nariadením. Je neprípustné, aby obec formou všeobecne záväzného nariadenia, teda normatívneho právneho aktu podmienila zákonom dovolené využívanie miestnych komunikácií na zastavenie a státie platbami za ňou poskytované „služby“.

To, že obec je vlastníkom a správcom miestnych komunikácií, ešte neznamená, že môže za zákonom nezakázané zastavenie a státie na týchto komunikáciách vyberať bez výslovného zákonného zmocnenia akokoľvek nazvané platby bez poskytnutia protihodnoty. Viaceré činnosti, ktoré uvádza mesto Trnava vo svojom stanovisku ako služby poskytované v rámci činnosti, prevádzkovanie parkovísk - parkovací systém

mesta, sú súčasťou správy a údržby miestnych komunikácií, ktoré je obec povinná zabezpečiť v rámci vlastného rozpočtu.

Ak chce obec s miestnymi komunikáciami, ktoré sú jej majetkom, podnikat', tak musí vo vzťahoch súvisiacich s podnikaním vystupovať ako subjekt súkromného práva a nemôže stanovovať zmluvné podmienky vlastného podnikania ako subjekt verejnej moci v podobe normatívneho právneho aktu, ktorým všeobecne záväzné nariadenie nesporne je. Aj pri podnikaní musí rešpektovať všetky právne normy regulujúce používanie miestnych komunikácií, a teda nemôže za ich zákonom dovolené používanie vyberať platby bez toho, aby poskytovala služby, ktoré nie sú súčasťou správy a údržby miestnych komunikácií.

Obec nemôže právnym aktom určovať ceny služieb, lebo nie je cenovým orgánom podľa § 4 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 18/1986 Z. z. o cenách.

Ústavný súd už v minulosti v náleze PL.ÚS 6/96 vyslovil, že: „Uplatnenie ústavnej zásady o rovnakom zákonnom obsahu a ochrane vlastníckeho práva všetkých vlastníkov nebráni modifikácii obsahu vlastníckeho práva“. Obec teda môže s miestnymi komunikáciami, ktoré sú v jej majetku, podnikat', ale musí pri tom rešpektovať zákonnú úpravu používania miestnych komunikácií a nemôže požadovať v rámci podnikania platby za činnosti tvoriace súčasť správy a údržby miestnych komunikácií.

Argumentácia mesta Trnava o subsidiarite, ktorá by umožňovala obci vydať všeobecne záväzné nariadenie o otázkach tvoriacich súčasť výkonu prenesenej štátnej správy bez výslovného zákonného zmocnenia, nemá zatiaľ oporu v právnom poriadku Slovenskej republiky.

Podstatné časti cieľov VZN o podmienkach státia mohlo mesto Trnava dosiahnuť zákonnými prostriedkami, zavedením miestnych poplatkov za užívanie verejného priestranstva a za vjazd motorových vozidiel do historickej časti mesta, ako aj poskytovaním možností stráženého parkovania.

Tie časti všeobecne záväzného nariadenia o podmienkach státia, ktoré nie sú v rozpore s právnymi predpismi vyššej právnej sily, nie je možné samostatne

aplikovať. Preto rozhodol ústavný súd, že všeobecne záväzné nariadenie o podmienkach státia ako celok nie je v súlade s právnymi normami uvedenými vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Podľa čl. 132 ústavy, ak ústavný súd svojím rozhodnutím vysloví, že medzi právnymi predpismi uvedenými v čl. 125 je nesúlad, strácajú príslušné predpisy, časti, prípadne niektoré ich ustanovenia účinnosť. Orgány, ktoré tieto predpisy vydali, sú do šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu povinné ich uviesť do súladu s ústavou aj inými zákonmi. Ak tak neurobia, takéto predpisy, ich časti alebo ustanovenia strácajú platnosť po šiestich mesiacoch od vyhlásenia rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

Vyhlásené v Košiciach 25. mája 2000